На єдиному березі його безпросвітної,
старості його заморської
сива ходить вівця…

А вовну її першу
повезли в бесагах за море,
і другу її вовну
в тих бесагах за море повезли,
і загубили ті бесаги
в тому світі
сто років тому…

А в першій бесазі, у першій вовні
він – однорічний – плакав,
а в другій бесазі, у другій вовні
змієборець – вічний – тремтів…

А перша вовна – найніжніше руно –
називається міцка,
а друга вовна – ніжне руно –
називається натинина,
а третя вовна, як і остання,
не має імені золотого…

Він назвав і її, і себе
і ступив на єдиний берег
своєї безпросвітної…
бо знав Ясона,
але не знав свого діда,
що міг, як змія восени,
знаходити теплі джерела…

А що повинно кликати додому?
Що плакати повинно

в пізніх снах?

А що повинно снитися малому
на цих материках,

на цих торгах?

Чого йому ще хочеться у лахах
років овечих?

Одного: лягти

і корчитись під списом

у бесагах

іконної,

неправедної мсти…